

всичката компания. Прѣдставлявахъ си за удара мене съ каластиря по колко ли кьоръ балтии щѣше да изяде всѣкой? Града бѣше $\frac{1}{4}$ часъ отъ градината. Тръгнахъ въ пѣтя и вървѣхъ за града; на срѣдъ пѣтя ме срещна главятаря ни, Йорго, ездещъ на конь и носѣщъ напрѣки една дълга липова пѣржина, на която щѣлъ да прави за орашки хомоть. Попита ме кждѣ отивамъ и азъ съ плачь му казахъ, че Дочу ме удари съ каластиря и щѣше да ме убие, за това неща вече да стоя на бахчата, а ще си ида. Той ми грозно извика да се върна и ме заплаши, че ще ме удари съ пѣржината, ще му убие и ще ме хвърли въ Дунава. Бѣше до силистренскитѣ лозя, които бѣха пълни съ хора, отъ които много се бѣха обърнали да ни гледатъ, като се разправѣхме. Азъ му казахъ, че ще ме удари, но, види ли колко хора гледатъ! Слѣдъ това той ми каза: „кждѣ ще идишъ, като нѣмашъ петъ пари“? Казахъ му, че отъ баща ми има останало за сто хиляди гроша имение и мога да отговаря за 100 или 200, тука има много градинари, всѣ ще се намѣр: нѣкои да ми помогне. Не си прѣмълчахъ, но се изказахъ въ намѣрението си—„Азъ като ида и града, вий всички ще видите“!—

„Какво ще видимъ“!— ме запита той.

— Азъ, като ида у града, казахъ, и излѣза при Ибраимъ на, вий тогази ще видите“!

„— Като идишъ у града, какво ще кажешъ на Ибраимъ аа“?—ме запита той. Азъ постѣпихъ глупаво, не си прѣмълчахъ, а му казахъ тихо какво съмъ намислилъ. Йорго, като чу тѣзи отъ мене думи, хвърли пѣржината на земята, скочи отъ коня, прѣгърна ме и ме молѣше да не отивамъ и да не обаждамъ. Не знамъ дали той бѣше намѣрилъ паритѣ, или го бѣше страхъ за всѣкакъвъ случай отъ Ибраимъ ага, но той ми обѣща, че нѣма да ме туря вече на работа, ще ми даде скритомъ отъ другитѣ половинъ чейрекъ само да се върна. Това бѣше на самия брѣгъ на Дунава. Край брѣга плуваха липоване рибаре съ лодки. Йорго попита рибаритѣ иматъ ли риба и казаха, че има. Попита ги за сомъ. — Има, отговориха двама липоване и издигнаха единъ до 8 оки сомъ, който бѣше още живъ. Не помня за колко го цѣни. Изнѣсоха го на брѣга. Той го свърза съ една връвъ прѣзъ устата и го покачи на сѣдлото. Сомътъ плѣскаше коня, коня се плашеше, а Йорго се смѣеше. Като отидохме на бахчата, покачи го на грѣдата всрѣдъ колибата, напълни една тенджера съ вода, тури я на огъня, набра лукъ и начена да го дроби, а мене накарв да режа отъ сомътъ. Азъ режахъ, а сомътъ плѣскаше съ опашката си и, като ме блѣснѣше, завалѣше ме. Йорго само се кикотѣше отъ смѣхъ и ме съжаляваше: „горкия, кол-